

yttrede, at et Tillæg af 2 $\frac{1}{2}$ daglig blev 55,000 Rbd. om Mæret; men det forekommer mig, at det her-efter ikke vilde være for meget, om vi forhøiede Lønningen for de Menige med 4 eller 6 $\frac{1}{2}$ daglig, derved tror jeg ikke, at Udgifterne til Armeen vilde stige saa betydelig, at det skulde blive afkræffende for os. Jeg erindrer, at den nævnte, daværende Krigsminister talte om de Lønninger, der gaves i andre Lande, og naar jeg ikke huster feil, sagde han, at kun i England gaves der en højere Løn, men det er Noget, som jeg ikke tror vi kunne eller bør tage Hensyn til. Jeg har, naar Tælen har været om Udgifter til vort Forsvarsvesen, altid stemt for saadanne Udgifter, som kunde i Virkeligheden forbedre vort Forsvarsvesen; thi jeg tror, at der ikke gives nogen slettere Oekonomi end at spare paa Udgifterne til Forsvarsvesenet. Men er man enig derom, ser jeg ikke, hvorledes man, naar man vil være konsekvent, kan negte at tilstaa de Menige en saadan Løn, at de ikke behøve at faae Understøttelse fra Hjemmet. Jeg skal derfor tillade mig at støtte de Udtalelser, der ere fremkomne for at forbedre de Meniges Lønning.

Berg: Det interesserede mig unegteligt at høre den Dpgjørelse, som er foretagen af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Anskær). Det forekommer mig imidlertid at være en meget vanskelig Sag at faae en saadan Dpgjørelse paalidelig, thi det er jo ikke nok at tage Lønningerne i de forskjellige Grader til de forskjellige Lider og lægge disse enkelte Lønningsstuffer sammen og dividere Summen med Alderens Tal for at faae Middelpriisen, men man maatte ogsaa have bestemte Dplysninger om Middeltjenestetiden i hver Grad, og Jorfremmelsesforholdene maa tages tilbørlig i Betragtning, inden der kan komme et rigtigt Facit ud. Nu tvivler jeg ingenlunde om, at det ærede Medlem har taget alle fornødne Hensyn for at faae et rigtigt Facit, men jeg kan ikke sjonne rettere, end at det kunde have sin Interesse at høre af det ærede Medlem, ved hvilken Fremgangsmaade han er kommen til dette Facit. Jeg kom til at gjøre en lille Afbrydelse under det ærede Medlems Foredrag, og det var rimelgvis ikke rigtigt. Det var ikke nogen Indsigelse, men en Bemærkning. Det er ganske rigtigt, at man ved den nu gjældende Hærløvborttog Friheden for Selæggelse af Kommunekatter, men min Bemærkning gik ud paa, at man kunde indføre denne Frihed igjen. Det er imod visse Principer at gjøre det, men der er dog maaske Noget, der kunde tale derfor. Byerne ville nemlig hellere end gjerne have Garnison, og de ville ogsaa gjerne offere Noget derfor, men Formen, hvorunder de kunde yde et saadant Offer, kan man ikke ret faae fassat, og her er nu en vis let tilgængelig Form i alt Fald for nogen Andrømmelse imod Staten, naar man vilde give

Statens faste Embedsmænd i Garnisonerne fri for Kommunekat paa samme Maade, som f. Ex. mange Byer under deres Udvikling have tilbudt Pensionister og Andre Frihed for Kommunekatter, naar de blot vilde komme og bo der. Det kan muligvis trænge til fornyet Overveielse, hvorvidt det vilde være raafplittergalt paany at indføre en saadan Frihed for Officererne i Garnison. — Jeg tiltræder de Betragtninger, der gaa ud paa, at vi maa foretage nogen Forhøielse af de Meniges og, jeg tror tillige, de lavere Lønnede Underofficerers Lønninger. Hvor Grændsen skal være for at være passende til den Stigning, der har fundet Sted i Livsforholdernes Pris siden denne Sags Behandling forrige Gang, skal jeg ikke gaa ind paa; jeg vilde være tilbøielig til at sætte de Meniges Lønning pr. Dag omtrent til den Pris, som en Bonde vilde beregne Kosten til for sin Tjenestekarl plus nogle enkelte Procent, idet jeg antager, at det vil blive noget dyrere for den Menge, end det vil være for Bonden at koste ham. Jeg veed nu ikke, om det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) i dette Tilfælde beregner en Karls Kost til omtrent 12 Rbd. om Maaneden, hvilket det formentlig vilde blive efter hans Forlag, affet fra Munderings-spørgsmaalet; det bliver nemlig for de fleste Tilfælde 2 Mk. om Dagen plus Brød, altsaa omtrent 12 Rbd. om Maaneden. Hvis det er en gjennemgaaende Betragtning, saa siger jeg, at vi ikke maa sætte de Meniges Lønning lavere, men hvis det ærede Medlem antager, at det dog er en for stiv Beregning, saa kunde det være muligt, at vi kunde komme til en Forstaaelse, ogsaa med Soldaterne, naar vi sætte en noget anden Grændse. Dette med Hensyn til det nævnte Spørgsmaal. Men der er et Spørgsmaal, der staar i Forbindelse med Pengelønningen, og det er Spørgsmaalet om Udværelsen af Mundering. Mon man ikke ved at komme ind paa Selvbeholdningssystemet kunde fri Staten for meget Bryderi og i alt Fald en Del Beføstning og gjøre det langt bekvemmere for Soldaterne? Jeg kommer i Dag her ind i Sælen fra en Forhandling, hvor der var et meget jagtyndigt Medlem tilstede, som har udtalt — jeg tillader mig at nævne det — at det var forbundet med stærke Livl, hvorvidt det er rigtigt at fordre, at Soldaten skal trække i visse Klædningsstykker, som forskjellige Andre — man veed ikke hvem — have brugt i Forveien, og det var jo muligt, at disse stærke Livl om Rigtigheden deraf i Forbindelse med mange andre Hensyn — jeg skal ikke opholde mig længe derved — kunde føre til, at vi fik vor Tanke om Selvbeholdningsystemet, som det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) ogsaa har været med at kæmpe for, gennemført ved Behandlingen af den Sag, vi her have for. Det hører jo med under Lønnings-spørgsmaalet. Jeg skal for Øvrigt ikke forbyde mig i disse Sager; Afgørelserne fra de hidtil bestaaende